

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
Vân Hà – Trần Thị Hồng Anh

KINH KIM CANG
Diễn ngâm

Lời nói đầu

“Nhất thiết hữu vi pháp
Như mộng huyễn, bào ảnh
Như lộ diệc như điện
Ứng tác như thị quán”

Tất cả mọi pháp ở thế gian này từ chánh báo đến y báo đều không thật có, đều là giả tướng. Chúng hiện ra như huyễn ảnh trong gương, như trăng đáy nước, như bọt sóng xô đầu ghềnh, như giấc mộng, như hạt sương mai, hay như tia chớp trong đêm đen... phải nhìn cuộc đời bằng sự tỉnh thức như thế, thì tiếc nuối và khổ đau mới không đim nổi con người vào hố thẳm vô minh. Hợp duyên thì hiện hữu, nhân duyên tan rã thì xa lìa, rời rã... tất cả mọi điều cuối cùng rồi cũng không thoát ra khỏi chân lý đó. Thế nhưng, khi có mặt trong cuộc đời – chúng ta – hiện hữu – bằng tất cả con tim – khối óc của một kiếp người tỉnh thức khác với sự có mặt của một kiếp người “sống say, chết mộng”. Quá khứ đã qua, tương lai chưa đến, chỉ có hiện tại là đáng để cho con người lưu tâm xem mình đã làm gì... để cuộc sống hiện tại có ý nghĩa lợi mình, lợi người... để tương lai lợi người, lợi mình nhiều hơn nữa... Nói như thế không có nghĩa là chúng ta đặt nặng vấn đề quyền lợi lên trên mà quên đi diện mạo hồn nhiên của diệu tâm mỗi người, bởi vì hiện tại chúng ta còn ở trong kiếp người, còn vướng mắc với loài người nhiều lắm... Cho nên, những tương quan cần thiết đã gắn bó mọi người lại với nhau – ý nghĩa tương tức cũng phát sinh từ đó – Một người làm việc thiện, công đức đó, phước báu đó cả họ cũng được nhờ. Một đóa hoa nở, cả vườn hoa đều thơm ngát...

“Nhất nhơn tác phước, thiên nhơn hưởng. Độc thọ khai hoa vạn thọ hương”

Đứng gần người đang quạt, chúng ta cũng sẽ được mát mẻ, vậy thì tại sao chúng ta không chủ động làm tốt mọi việc bằng con tim – khối óc

tỉnh thức – để cả người và ta cùng tiến bộ... cùng đưa nhau qua bờ giác ngộ?

Đức Thế Tôn đã để lại cho nhân loại cả một kho tàng tri thức với tám vạn bốn ngàn pháp môn tu học, rải rác trong ba tạng Kinh, Luật, Luận... từ người không được đi học cho đến các đại trí thức... ai cũng có thể tự tìm cho mình trong kho tàng kinh điển đó một vài pháp môn đúng với sở thích của mình, phù hợp với căn cơ, trình độ của mình để mà trải nghiệm, để thực chứng... cốt sao càng lúc càng thăng hoa tâm thức của mình lên tầm mức cao hơn nữa... Ngọn lửa trí huệ Đức Phật thấp sáng lên rồi, chúng ta đã được soi rõ con đường nào nên đi, con đường nào phải tránh để không rơi vào hầm hố gai chông mà bị thương tật suốt đời... Có người đưa đường, chỉ lối... nếu như không đi chúng ta sẽ chẳng bao giờ đến nơi, và điều đó không phải là lỗi của người dẫn đường. “Hãy tự mình thấp đuốc để mà đi”. Lửa đã có, chúng ta phải tự mình mỗi lấy ngọn đuốc cho chính mình, tự soi đường cho chính mình, phải dụng công một chút thì kết quả mới mỹ mãn, không phải cho riêng mình mà cho cả tha nhân cùng được hưởng lây...

“Kim Cương năng đoạn” là gươm báu chặt đứt phiền não, chặt đứt những điên đảo loạn tưởng ngông cuồng cho nhân loại nếu như con người biết thành tâm lễ trì kinh – nghĩa là biết suy nghĩ nghĩa lý và thực hành chân kinh không hề nhằm chán... Hơn thế nữa, còn đem phổ biến đến cho mọi người để họ cũng được lợi ích như mình thì công đức ấy sẽ được nhân lên gấp bội... Đó cũng là pháp thí mà công đức không gì có thể so sánh được. Đức Thế Tôn đã tuyên bố như thế – việc phát tâm kể lại những điều mà Ngài đã giảng huấn chỉ là để cúng dường Phật và chúng sanh và cũng là để tự nhắc nhở mình trên đường tu học. Hiểu biết và tiếp thu còn tùy ở mức độ hạn chế của kiếp người... còn tùy ở lòng khát ngưỡng cầu học đến đâu... Nếu như phần diễn ngâm còn quá sơ sài, thô thiển chưa đạt được ý nghĩa chân kinh... Thì con xin chân thành sám hối... Nguyện cầu chư Phật mười phương, cùng chư đại Bồ Tát, các đại thần hộ pháp thường gia hộ cho con và tất cả chúng sanh luôn luôn tinh tấn, dũng mãnh trên

đường tu học, không bao giờ rơi vào tà đạo, trong vô lượng kiếp vị lai đều được gặp Phật Pháp nhiệm màu...

Sau cùng, tác giả xin mạo muội mượn lời của Bồ Tát Nghiêm Xuân Hồng để làm lời kết cho tập diễn ngâm này

“Mọi thứ kiến giải vấn đề... đều có thể trở thành sở tri chướng làm chướng ngại cho việc thực tập... nhưng chúng ta còn là chúng sinh, mà nghiệp của ta chỉ có thể sử dụng được ngôn từ, văn cú... chưa có thể sử dụng được những quang minh tâm thức để trò chuyện với nhau như các vị trời ở cõi sắc cùng vô sắc. Nên cực chẳng đã và bất đắc dĩ, đành phải dùng ngôn từ, văn cú để san sẻ cùng...”

VÂN HÀ
(TTHA)

KINH KIM CANG diễn ngâm

Chính tôi nghe những điều như thế
Khi Phật còn tại thế giảng kinh
Phước lành cho mọi sinh linh
Thấm nhuần Pháp Bảo chúng sinh được nhờ

Nơi tu viện gần thành Xá Vệ
Đại chúng đông như thể hội thiêng
Kỳ thọ cấp Cô Độc Viên
Là nơi Thánh chúng thường xuyên kinh hành

Các khát sĩ lòng thành khát ngưỡng
Đang mong chờ tin tưởng thành tâm
Thế Tôn thuyết pháp cao thâm
Cùng nhau ngóng đợi – âm thầm trì kinh

Đại chúng nguyện đĩnh ninh trong dạ...
...Nghe pháp mâu – thông thả, Thế Tôn
Hôm ấy, giờ khát thực còn
Phật vừa khoác áo vừa ôm bát vào...

...Thành Xá Vệ – đón chào chân bước
Ngài ung dung đi trước bao người
Thứ đệ khát thực xong rồi
Thế Tôn trở lại tòa ngồi – thọ trai

Xong thọ thực – khoan thai – rửa bát
Xếp y vào nơi mát rửa chân
Ban lời thuyết pháp – huyền môn
Chỉ cho thính chúng mật ngôn lưu truyền...

Tu Bồ Đề tự nhiên đứng dậy

Từ chỗ ngồi cúi lạy Thế Tôn
Chân quỳ áo trệtch một bên
Chấp tay cung kính bạch lên Phật rằng:

“Thế Tôn – bậc quyền năng hiếm có
Người thường xuyên giao phó nghiệp nhà
Cho các Bồ Tát vị tha
Người luôn hộ niệm, ta bà rong chơi...

Nếu như có trai hiền gái thảo
Muốn phát tâm mách bảo điều lành
Với người khuyến phát tâm hành...
... Vô Thượng Chánh Giác lòng thành hướng theo

Bạch Thế Tôn – nơi nào nương tựa
Để tâm thành không dựa hư không
Làm sao điều phục nơi lòng
Chân tâm thường trụ – con mong giải bày...?”

Thế Tôn bảo: rất hay! đệ tử
Hãy lắng nghe từng chữ, từng câu
Lời thầy nói đúng – vì sao?
Như Lai hộ niệm và giao nghiệp nhà

Các Bồ Tát thật là hoan hỉ
Trọng trách này không chỉ truyền trao
Giữ gìn – hộ niệm – bàn giao
Cho người hiền, thảo biết bao tín thành

Những trai hiếu, gái lành nào muốn...
Tâm Bồ Đề vô thượng mở ra
Vọng tâm điều phục như là...
... Tâm viên, ý mã... khéo mà buộc dây

Tu Bồ Đề nghe đây – ta bảo
Bạch Thế Tôn – con thảo mong nghe
Các bậc Bồ Tát răn đe...
Hàng phục tâm vọng – chở che tâm lành

Có bao loại chúng sanh trôi nổi
Hoặc thai sinh hoặc thấp, hóa sinh
Có hình hay loại vô hình
Có tri giác hoặc vô tình chúng sanh

Ta đều phải nhiệt thành đưa họ
Tất cả vào tuyệt đối Niết Bàn
Kịp thời không để muộn màng
Thoát ra khỏi chốn thế gian lưu đày

Đưa tất cả vào nơi giải thoát
Chúng sanh nhiều vô lượng hằng sa
Vẫn không thấy có ai là...
... Chúng sanh được cứu thoát và vãng sinh

Vì sao thế? nếu mình còn thấy
Có người và ngã, thọ, chúng sanh
Bồ Tát chưa phải đích danh
Thọ trì lục độ, quần quanh con người

Lại nữa – Tu Bồ Đề – ghi nhớ
Bồ Tát nào bố thí thường xuyên
Mà không nương tựa nhân duyên
Bất kỳ mọi thứ – tinh chuyên tu hành

Không dựa vào tướng lành bố thí
Cũng không nương sắc để cho người

Thanh âm, hương vị tuyệt vời...
...Xúc, pháp... chẳng để cho đời ngợi khen

Bồ Tát ấy không quen dựa tướng
Để hành trì miên mật độ đời
Cho nên phước đức sáng ngời
Không ai có thể dùng lời tán dương

Tu Bồ Đề - nghĩ sao? ta hỏi:
Không gian kia ở cõi phương Đông
Nghĩ lường, đo đạc được không?
Thế Tôn! con nghĩ thật không thể nào!

Phật hỏi tiếp Bồ Đề: - cũng thế,
Không gian về phương Bắc xa xôi
Đông, Tây, trên, dưới, trong, ngoài...
Thước đâu có để cho ai đo lường?

Nếu Bồ Tát không nương đâu cả
Để thực hành bố thí dài lâu
Phước nhiều như thể sông sâu
Khác nào biển rộng... không đâu bến bờ

Này đệ tử, đừng chần chờ nữa
Hãy thực hành tu sửa tâm mình
Vọng tâm hàng phục thông minh
Chân tâm thường trụ là mình thanh thoi

Tu Bồ Đề – qua lời vừa thuyết
Thầy nghĩ sao? muốn gặp Như Lai
Tướng phần nhận diện bên ngoài
Được chăng? trong cõi trần ai chốn này...

Bạch Thế Tôn nơi đây là chỗ
Vốn vô thường... lệ đổ bao phen
Cái thân tướng ấy muộn phiền
Vốn không phải tướng, triền miên lâu rồi

Nên ta nói ấy là thân tướng
Các người nghe chớ tưởng hí ngôn
Giả danh hợp tướng không còn
Nhân duyên tụ tán... xoay tròn mà thôi

Phật lại bảo: nơi nào có tướng
Đó là nơi giả tướng dối lừa
Nếu như không thấy tướng xưa
Tính cách không tướng – mới là Như Lai

Tu Bồ Đề chấp tay thưa Phật:
Bạch Thế Tôn – chân thật lòng con
Muốn nghe, muốn hỏi vuông tròn
Những lời như thế có còn người tin?

Phật vội bảo: Thầy đừng nói thế
Năm trăm năm sau để vẫn còn người
Dù ta đã diệt độ rồi
Sẽ còn nhiều kẻ giữa đời chuyên tu

Những người đó mặc dù đến muộn
Giữ giới lành ưa chuộng chân tâm
Khi nghe được Pháp cao thâm
Phát lòng tin tưởng – âm thầm trì kinh

Những người đó tự mình nghe được
Vâng lời ta tu phước, giới hành...
Nhận ra chân lý tốt lành

Phát lòng tin tưởng tu hành tín tâm
Ông nên biết bản thân người ấy
Đã gieo trồng giống tốt từ lâu
Thấy Phật nào phải một đâu
Cúng dường vô lượng... từ lâu lắm rồi

Người nào sống trên đời, giây phút
Phát lòng tin thanh tịnh chân tâm
Khi nghe Pháp Phật thậm thâm
Như Lai biết được bản thân thiện lành

Ngài thấy rõ rất nhanh – người ấy
Sẽ đạt thành vô lượng phước duyên
Vì sao? vì đã tạo duyên
Không còn cố chấp căn nguyên mọi điều

Những người đó triệt tiêu ngã chấp
Khái niệm về ngã, thọ, chúng sanh
Thấy ta – người, chẳng biệt phân
Một lòng tu niệm, cân phân làm gì?

Chẳng chia chẻ Pháp hay không Pháp
Chẳng biệt phân tướng thật hay không
Vì sao? khi đã thật lòng
Nhận ra chân lý Pháp – không kẹt vào

Nếu như chấp Pháp cao thâm diệu
Vẫn kẹt nhân, ngã, thọ, chúng sanh
Không phải Pháp cũng đều như thế
Khái niệm nào cũng rất mong manh

Nên ta bảo chúng sanh phá chấp
Khái niệm nào cũng vẫn ngăn che

Vọng tâm ngăn lối đi về
Chân tâm thường trụ không hề ngại chi

Nầy – khát sĩ – làm chi lo lắng
Pháp của ta nói – ví bè kia
Pháp còn nên bỏ, nên chia
Huống là phi pháp nên lia đi thôi...

Phật nói tiếp: Tu Bồ Đề hỡi,
Thầy nghĩ sao? Ta đăc Pháp không?
Chánh Giác Vô Thượng – theo ông
Như Lai có Pháp – thuyết trong giảng đường?

Tu Bồ Đề tỏ tường thưa đáp:
Theo con – điều Phật dạy từ lâu
Thật ra chẳng có Pháp nào
Vô Thượng Chánh Giác mang màu biệt riêng

Cũng không có Pháp riêng tuyên thuyết
Tại vì sao? vì những Pháp kia
Như Lai đã chứng, nói rồi
Thì không thể nắm bắt... mỗi được đâu

Cũng không thể diễn bày ra được
Đó không là Pháp – đã nói ra
Không Pháp cũng vẫn sai mà
Vì sao? vì các bậc là thánh nhân

Đều do Pháp vô vi mà được
Khác phàm nhân tạo o phước lâu rồi
Cho nên Thánh quả hiện thời
Thực hành Chánh Pháp độ người trầm luân

Phật lại hỏi Tu Bồ Đề tiếp:
Thầy nghĩ sao? nếu có người đem
Bảy thứ châu báu, nhiều thêm...
Chứa đầy khắp cả đại thiên giới này

Người lấy của đong đầy bố thí
Khắp muôn người không chỉ riêng ai
Phước đức có được lâu dài
Ít hay nhiều lắm, giải bày ta nghe?

Cung kính đáp Tu Bồ Đề nói:
Bạch Thế Tôn – phước báu rất nhiều
Vì sao? phước đức không kiêu
Nên Như Lai dạy phước nhiều lắm thay

Nếu như có ai vui lòng nhận
Hành trì Kinh này chỉ bốn câu
Rồi đem giảng nói Pháp mầu
Cho người khác hiểu nghĩa sâu, thực hành

Thì phước đức sẵn dành có được
Còn lớn hơn phước của người kia
Tại sao phước lại phân chia
Người này hơn hẳn người kia bội phần?

Như Lai lại ân cần giải đáp:
Vì Thế Tôn và Pháp của ngài
Đều từ xuất phát – kinh này
Cho nên phước báu cũng đầy hư không

Chớ khi dễ sinh lòng nghi ngại
Tu Bồ Đề cúi lạy Thế Tôn
Lắng nghe giảng dạy nguồn cơn

Pháp ta chứng đắc cũng không phải nào
Tu Bồ Đề – nghĩ sao? hãy nói
Tu Đà Hoàn được gọi Nhập Lưu
Vào dòng không thật vào đâu
Sắc, thanh, hương, vị, xúc và pháp kia

Nên mới gọi “đi vào dòng” Thánh
Quả thiện lành do chánh tư duy
Đường ngay thẳng lối mà đi
Thế Tôn mở lối còn nghi ngại gì?

Phật lại hỏi Tu Bồ Đề nữa
Thầy nghĩ sao trong cửa tu hành
Tư Đà Hàm có nghĩ rằng:
Ta đà đắc quả “Tư Đà Hàm” không?

Thưa Thế Tôn – thật lòng con nghĩ
Tư Đà Hàm còn chỉ một lần
Thật ra cũng một chân thân
Đi rồi trở lại nào ngần ngại chi

Nên mới gọi Tư Đà Hàm vậy
Thưa Thế Tôn con thấy rõ rồi
Không đi cũng chẳng trở về
Cho nên mới rõ Bồ Đề tự tâm

Phật lại hỏi ân cần đệ tử:
Tu Bồ Đề nói thử ta nghe
A Na Hàm có nghĩ rằng:
Ta đà đắc quả vui mừng nào hơn

Tu Bồ Đề – Thế Tôn – thưa rõ
Bạch Như Lai – thông rõ nguồn cơn

Bất lai không trở lại đời
A Na Hàm vẫn sáng ngời đạo tâm

Nên không có quả nào chứng đắc
Mới thật là Pháp hạnh cao siêu
Thế Tôn gắng hỏi thêm nhiều
Tu Bồ Đề cũng đôi điều gửi thư

Nếu như có người chưa hiểu rõ
Tu Bồ Đề giải rõ căn nguyên
Một vị La Hán thường xuyên
Nghĩ ta đắc quả nhờ chuyên tu hành

Bạch Phật Tổ con không nghĩ thế
Bởi vì sao? không dễ biệt phân
Pháp nào riêng biệt căn phân
Gọi là La Hán – chuyên cần đạo tâm

Nếu vị La Hán còn khởi niệm
Ta đắc quả rồi là chấp ngã, nhân...
...Chúng sanh, thọ giả... bao lần
Tâm Bồ Đề khởi nào cần tính, đo

Bạch Thế Tôn – người từng khen ngợi
Cho rằng con đạt tới chân tâm
Vô tránh tam muội cao thâm
Ly dục đệ nhất tăng thân đều mừng

Nếu con nghĩ rằng con đắc quả
Đạt thần thông cao cả khác người
Thế Tôn chẳng gọi Tu Bồ Đề
Là người ưa hạnh độ đời vân du

Phật hỏi tiếp – Thầy Tu – đệ tử
Thuở xưa ta học Phật Nhiên Đăng
Như Lai có đắc pháp chăng?
Thưa không – người chẳng vinh thăng pháp tòa!

Bồ Tát có trang nghiêm cõi Phật
Tu Bồ Đề nên nghĩ thế chăng?
Thưa không – con vẫn nghĩ rằng
Trang nghiêm cõi Phật không bằng chính tâm

Nên mới gọi: trang nghiêm cõi Phật
Chấp làm gì – các bậc chân sư
Thế Tôn điển nói chân như
Dạy cho thính chúng an cư tự mình

Như thế đó – tự tin – làm chủ
Các đại nhân, Bồ Tát phát tâm...
... Tinh thần thanh tịnh bao năm
Không dựa vào sắc hay thanh cõi trần

Cũng không dựa nơi hương, vị, xúc...
...Pháp, muôn điều uẩn khúc còn kia
Tâm vô sở trụ chưa lìa
Phát tâm như thế cận kề Như Lai

Thế Tôn hỏi: có người thân lớn...
Như Tu Di, núi chúa thật to
Nghĩ sao ? thân ấy lớn, to
Hay là nhỏ bé nói cho rõ ràng?

Tu Bồ Đề nhẹ nhàng thưa gửi:
Bạch Thế Tôn – thân lớn vô cùng

Vì sao? đã được Thế Tôn...
Gọi là không lớn – thật ngôn hiển bày

Tu Bồ Đề, sông dài đầy cát...
Ví như sông Hằng đạt số kia
Bao nhiêu hạt cát phân chia
Sông Hằng cũng thế, cát về nhiều chẳng

Bạch Thế Tôn – rất nhiều, vô kể...
Số lượng sông Hằng không thể tính, đo
Huống là số lượng cát do...
...Những sông Hằng ấy đã cho... quá nhiều!

Nếu như có cô chiêu, cậu ấm
Đem của đầy chất ngất tam thiên
Nhiều như số cát sông Hằng
Mà đem bố thí, phước tăng..., ít - nhiều?

Bạch Từ Phụ: - rất nhiều, vô lượng
Phước đức kia không tưởng nổi đâu
Sánh bằng lượng cát sông sâu...
...Hằng hà sa số... không cầu mà nên

Phật liền bảo: nếu như có được
Trai, gái lành hữu phước thọ trì
Kinh này dù chỉ bốn câu
Rồi đem chia sẻ – nhiệm mầu – nghĩa kinh

Không bảo thủ riêng mình hiểu biết
Cùng với người giải thích ý kinh
Không vì lợi ích riêng mình
Sẻ chia nghĩa lý chân kinh với người

Thì phước đức trong đời có được
Của người này hơn hẳn người kia
Nơi nào tụng giảng đêm khuya
Bốn câu dù ngắn... sẽ chia cùng người

Đất nơi ấy hoa tươi nở rộ
Thiên, nhân cùng các loại Tu La
Hương về cúng tế như là...
...Tháp thiêng của Phật... rải hoa cúng dường

Đất vô tri trên đường còn thế
Huống chi là người lễ trì kinh
Vì người giảng giải tận tình
Thì công đức ấy riêng mình từ lâu...

...Đã thành tựu pháp mầu tối thượng
Thật hiếm hoi – trường dưỡng thiện căn
Tu Bồ Đề, có biết chẳng?
Nơi nào hiện thế kinh văn hành trì

Là nơi đó thường khi có mặt
Bậc đạo sư xếp đặt cơ trời
Là đệ tử lớn của người
Như Lai để lại cho đời truyền lưu

Tu Bồ Đề xin thưa hỏi Phật:
Bạch Thế Tôn – xin đặt tên dùm
Kinh gì một tiếng gọi chung
Phụng trì sao để chúng con chấp hành ?

Phật cười mỉm – lòng thành đệ tử –
Gọi kinh này thành chữ chép ghi:
“Kim Cương năng đoạn” từ bi

Chặt đứt phiền não – tưởng tri mọi điều
Đưa chúng sanh sang bờ giải thoát
Dứt mê lầm – chứng đạt chân như
Thoát đời phiền não riêng tư
Nhập vào Pháp giới an cư niết bàn

Vì sao thế ? Như Lai đã gọi
Bát nhã ba la mật vốn không phải là...
Bát nhã ba la mật đa
Cho nên mới thật sự là trí cao

Phật lại hỏi : nghĩ sao ? đệ tử
Pháp của ta có để nói không ?
Bồ Đề bạch với Thế Tôn :
Như Lai chẳng có pháp môn diễn bày

Thầy nghĩ sao ? trần ai là chốn
Cát bụi nhiều, phiền não triền miên
Nếu đem thế giới Tam thiên
Nghiền cho tan nát – bụi... liền nhiều không?

Thưa – nhiều lắm – thật lòng con nghĩ
Tu Bồ Đề – vốn dĩ không sai –
Như Lai chẳng gọi bụi này...
...Không là cát bụi, thực... đây bụi kia

Cũng như... thế giới này không phải...
Cái mà Như Lai gọi thế giới kia
Giả danh, hợp tướng chưa lia
Nên là thế giới... tướng kia hiện bày

Tu Bồ Đề – Như Lai – lại hỏi :
Thầy nghĩ sao trong cõi nhân gian

Có thể nhận diện Thế Tôn
Qua ba mươi hai tướng – bảo tồn được chăng?

Bạch Từ Phụ – thưa rằng – không được
Bởi vì cái Như Lai gọi tướng kia
Thực không phải tướng, phân chia...
Nên Như Lai nói tướng kia hiện hành

Nếu như có trai lành, gái thảo
Đem thân mình bố thí chúng sanh
Nhiều bằng số cát sông Hằng
Phước kia nhiều lắm, phải chăng? Bồ Đề

Thưa – đúng thế – cận kề thưa gửi
Tu Bồ Đề ngóng đợi Thế Tôn
Ban cho bài pháp – mật ngôn
Giảng cho thính chúng chân ngôn pháp mầu

Nếu như có gái, trai thơm thảo
Con nhà lành cùng bảo ban nhau
Thọ trì giới luật hàng đầu
Kinh này dù chỉ bốn câu giảng hoài

Thì phước đức người này có được
Hơn hẳn người gieo phước, trước kia
Pháp lành bố thí người nghe
Thoát đời phiền trước, ngăn che ác thân

Nghe Phật giảng – ân cần từ tốn
Tu Bồ Đề thắm nghĩ thâm sâu
Lệ rơi cảm động vì đâu?
Ồn người thuyết pháp nhiệm mầu – Thế Tôn

Thầy thưa gửi: Như Lai hiếm có
Từ ngày con sáng tỏ tâm hồn
Theo người đạt trí huệ luôn
Tuệ nhãn khai mở... tình thương ngập tràn

Con chưa được bao giờ nghe thấy
Kinh điển nào thâm diệu tuyệt vời
Hôm nay nghe được những lời
Như Lai thuyết giảng độ đời trầm luân

Bạch Thế Tôn – đường đời lắm nẻo
Nếu có người nghe được kinh này
Phát lòng thanh tịnh tin ngay
Đạt liền pháp nhãn... hiếm thay trong đời!

Người ấy được tuyệt vời công đức
Ít người nào tỉnh thức như ông kia
Hiếm hoi đạo hạnh, từ xưa...
Mấy ai đạt đến... Phật thừa hôm nay...

Bạch Thế Tôn con nay hiểu được
Cái thấy chân thật vốn không là
Chỉ là tên gọi thôi mà
Cho nên mới nói thấy... là thực chân

Bạch Thế Tôn – bản thân con được
Nghe pháp mầu kinh điển, hôm nay
Hành trì, tiếp nhận... lạ thay!
Hiểu, tin, chia sẻ... với ai giống mình

Con có được niềm tin - không khó
Vì Như Lai còn đó bảo ban
Tương lai thật khó muôn vàn

Năm trăm năm nữa, muôn ngàn khó khăn
Nếu có người nhọc nhằn, cơ khổ
Được nghe kinh này ở trong đời
Hiểu ngay, tin, nhận, hành trì...
Hiếm hoi bậc nhất ai bì được đâu

Vì sao thế? không cầu mà được
Không kẹt vào nhân, ngã, thọ, chúng sanh
Khái niệm giả lập mong manh
Thoát ra khỏi chốn giả danh, hợp – rời

Cho nên có trong đời chư Phật
Khái niệm nào khổng chế được đâu
Hiểu ra thật, giả, vàng, thau...
Chân như chỉ một – nhiệm mầu hư không

Thế Tôn bảo thật lòng: đúng thế,
Nếu có người nghe thấy kinh này
Mà không hoảng sợ lòng ai
Thì con nên biết người này hiếm hoi

Tại sao thế? con ơi, ta bảo:
Cái Như Lai gọi Đệ nhất ba la mật
Vốn không phải là Đệ nhất đâu nào
Cho nên mới được gọi là Đệ nhất ba la mật

Cái gọi là Nhẫn nhục ba la mật
Như Lai nói không phải là Nhẫn nhục ba la mật
Nên mới được gọi là Nhẫn nhục ba la mật
Tại sao thế? Tu Bồ Đề nên biết
Chuyện lâu rồi... tiền kiếp xa xưa
Khi vua Kalinga chặt đứt thân ta
Chẳng kẹt vào ngã, nhân, chúng sanh, thọ giả

Nếu như khi ấy ta còn những khái niệm kia
Thì trong tâm ta đã sinh lòng oán hận

Lại nhớ đến thuở xưa – tiền kiếp
Ta còn tu hạnh nhẫn nhục kia
Tu tiên, thiền luyện đêm khuya
Suốt năm trăm kiếp chưa lìa nhân gian

Để không bị kẹt vào khái niệm...
... Ngã, nhân cùng thọ giả, chúng sanh
Tu tiên chứng đắc tâm thành
Buông rời khái niệm chấp danh ở đời

Bồ Tát phát tâm Bồ Đề vô thượng
Tu Bồ Đề ơi – nên biết điều này
Bỏ buông tất cả niệm sai
Chẳng dựa vào sắc – đêm ngày phát tâm

Cũng không dựa vào thanh, hương, vị...
... xúc, pháp, mà ... yên chí phát tâm
Chỉ nên vô trụ âm thầm
Chuyên tu mật niệm chăm chăm độ đời

Như Lai nói nhiều rồi : khái niệm,
Đều không là khái niệm thật đầu
Tất cả sinh chúng từ lâu
Cũng đều không phải mang màu chúng sinh

Tu Bồ Đề – một mình – lặng lẽ
Lời Như Lai chính xác vô cùng
Lời Ngài nói đúng thật lòng
Nói lời phù hợp – chỉ mong giúp người

Như Lai không một lời dối trá
Chỉ một lời – thật, giả phân minh
Nếu như có Pháp tự thân mình
Thế Tôn chứng đắc tâm thanh giải nà

Thì Pháp ấy lại càng không phải...
... Thật pháp kia, cũng chẳng dối hư
Cả hai cùng gọi chân như
Giả danh tan – hợp, thật – hư... lẽ thường

Tu Bồ Đề – trên đường tu niệm
Bồ Tát còn dựa Pháp hành trì
Thực hành Bồ thí, Từ bi
Khác nào bóng tối lại đi lẫn vào

Sẽ không thấy đường nào để bước
Chốn vô minh chẳng được gì hơn
Bồ Tát chẳng dựa Pháp môn
Để mà Bồ thí – sáng hơn mặt trời...

Ví như kẻ mất ngời tin tưởng
Lại đi vào vùng sáng mờ mờ
Có thể nhìn thấy mọi hình...
...Sắc màu muôn vẻ đẹp xinh vô ngần

Tu Bồ Đề – cân phân chi nữa
Trong tương lai nếu có người nào
Trai lành, gái thảo biết bao
Nếu như tiếp nhận Pháp cao hành trì

Luôn đọc tụng kinh này tôn kính
Tin tưởng và kiên định, tâm thành...
Thì người ấy được phước sanh

Như Lai nhìn thấy phúc lành tăng thêm
Như Lai sẽ thấy liền người ấy
Nhìn người bằng con mắt trí cao
Biết người công đức dồi dào...
Vô biên, vô lượng... biết bao người mừng

Tu Bồ Đề nếu như buổi sáng
Trai, gái lành thân mạng đem ra
Bố thí số lượng hằng sa...
Sánh bằng số cát Hằng hà – sông kia

Buổi trưa, sớm, buổi chiều cũng thế
Trong thời gian vạn ức, trăm ngàn
Kiếp đời vô lượng, vô vàn...
Thí thân mãi mãi... chứa chan tình người

Nếu có kẻ tuy không làm thế
Nhưng nghe kinh này thực lòng tin
Không bài bác cũng không khinh
Thì công đức lại phát sinh rất nhiều

Nghe mà được lòng tin nương ấy
Phước đức nhiều như thấy Thế Tôn
Huống hồ biên chép mật ngôn
Hành trì, giải thích, đọc lên giúp người...

Tu Bồ Đề – chớ cười – ghi nhớ
Kinh Kim Cang công đức vô biên
Không sao nói hết được liền
Cũng không thể nghĩ... thiện duyên vô cùng !

Nếu có người thọ trì, đọc tụng
Phổ biến cho người khác hay cùng

Người ấy sẽ được Thế Tôn...
Thấy và biết được – phúc hơn mọi người

Người ấy được sáng ngời công đức
Không đo lường, so sánh được đâu
Vô biên... chẳng thể nghĩ nào...
Như Lai thấy được và trao pháp lành

Người như thế được phần gánh vác
Sự nghiệp lành Chánh Giác – Như Lai
Truyền đi khắp cõi trần ai...
Độ đời không mỏi, miệt mài vân du

Tại sao thế ? Tu Bồ Đề hỏi ...
Nếu như người pháp nhỏ thích hơn
Lại còn vương mắc ngã, nhân ...
... Chúng sanh, thọ giả ... thì không thể nào ...

... Có khả năng nghe và tiếp nhận
Đọc tụng hay giải thuyết cho người
Vì chúng kẻ ấy chấp nê
Lòng chưa rộng mở Bồ Đề tự tâm

Nơi nào có kinh này lưu bố
Tất cả thiên, nhân chẳng coi thường
A Tu La đều đến cúng dường ...
... Nơi ấy – Bảo Tháp – hành hương cho người

Ai cũng đến đi quanh hành lễ
Cúng dường hoa, hương ... để tỏ lòng
Cung kính, lễ bái, thành tâm
Khác nào lễ Phật, càng tăng ... phước lành

Nếu như có gái lành, trai thảo
Đọc tụng và mách bảo cho người
Hành trì, tiếp nhận kinh này ...
Bị người hủy báng, khinh chê, coi thường...

Người ấy sẽ tiêu trừ tội chướng
Trong kiếp này và cả kiếp sau ...
Bao nhiêu nghiệp chướng tan mau
Xa rời nẻo ác, quả cao thiện lành

Người ấy sẽ đạt thành chánh giác
Thế Tôn cùng với các Như Lai
Hộ trì gìn giữ lâu dài ...
Bồ Đề tâm của những ai phụng trì ...

... Kinh này được từ bi thuyết giảng
Lời Thế Tôn – thanh thản – người nghe
Tu Bồ Đề hãy lắng nghe
Nhớ xưa vô lượng kiếp – ta trải rồi ...

Trước khi gặp Phật ... thời quá khứ
Bụt Nhiên Đăng, ví thử ... còn kia
Ta từng gặp Phật rất nhiều
Tám trăm bốn vạn ức ... đều thấy ta

Số lượng na do tha các Phật
Với vị nào ta cũng ... cúng dường
Cận kề, hầu hạ, thân thương ...
Nếu thời mạt thế vẫn đương có người ...

... Có khả năng thọ trì kinh ấy
Đọc tụng và ghi chép nghĩa sâu
Phước đức phải kể hàng đầu

Lớn hơn trăm vạn... phước cao ta làm ...
Dùng toán số cũng không tính được
Người trì kinh tạo phước dài lâu
Hình dung chẳng thể được đâu
Phước kia nhân mãi ... biết bao vạn lần !

Tu Bồ Đề – một lần ta giảng –
Hãy nhớ ghi, chớ cản người nghe
Vào thời mạt thế răn đe ...
Giúp người phá ác, lắng nghe pháp lành

Nếu như có trai lành, gái thảo
Thọ trì và đọc tụng kinh này
Công đức to lớn, sâu dày
Nếu ta công bố ... người ... rày hồ nghi

Bởi không hiểu ... thâm thì to , nhỏ ...
Không tin vào thâm diệu, chân thường ...
Nghĩa kinh không thể nghĩ cùng ...
Nên tâm kẻ ấy loạn cuồng, ngẩn ngơ

Tu Bồ Đề – đừng chần chờ nữa
Giảng cho người nghĩa lý chân kinh
Nói làm sao ..., hết lòng tin ...
Phước lành tăng, bởi trì kinh không ngừng

Tu Bồ Đề bỗng đứng cất vấn:
Thưa Thế Tôn con hỏi một câu
Trai hiền, gái thảo làm sao
Phát tâm vô thượng – dựa đâu nương nhờ ?

Để hàng phục tâm mình dong ruổi
Thế gian này ngăn ngừa ngày xuân

Bồ Đề Tâm cứ xa dần ...
Vô Thượng Chánh Giác ... rất cần phát tâm

Thế Tôn bảo: ngại ngần chi nữa
Tu Bồ Đề – cứ dựa vào kinh
Có người trai thảo, gái xinh
Phát tâm vô thượng thì nên thế này

Phải đưa hết chúng sinh vào chốn
Thoát khổ nài, sinh tử không còn
Bến bờ giác ngộ, Niết Bàn
Qua sông, rời chốn thế gian hiểm nghèo

Khi đưa họ khỏi miền sinh, tử
Chẳng thấy ai nghiệp dữ còn theo
Qua bờ giác ngộ gieo neo ...
Vẫn không thấy chúng sanh nào thoát ra

Vì sao thế? nghe ta dẫn giải
Tu Bồ Đề – nhớ phải chép ghi
Nếu như Bồ Tát – một khi...
...Vướng vào nhân, ngã, thị phi cõi người

Bồ Tát ấy thanh thoi rong ruổi
Cõi nhân gian lắm lỗi thiệt, chân
Chấp vào thọ giả, chúng sanh...
Nên chưa đạt đến... đến gần giác tha

Tu Bồ Đề – thật ra – chẳng có
Pháp gì là riêng biệt phát tâm
Vô Thượng Chánh Giác thậm thâm
Để mà sám hối, thật tâm cúng dường

Tu Bồ Đề – Phật thương nói rõ
Khi xưa ta ở với Như Lai...
...Bụt Nhiên Đăng – nhiệm mầu thay
Ta đà đắc pháp, có hay không nào?

Bạch Thế Tôn – làm sao có được
Theo như con hiểu – trước lời người
Thật ra không có pháp gì...
Gọi là sở đắc thường khi tu hành

Đúng như thế – đạt thành Chánh giác
Tu Bồ Đề ơi, các Phật tương lai
Không có Pháp lớn nhường này...
...Vô Thượng Chánh Giác – Như Lai đạt thành

Nếu như có sẵn thành quả ấy
Bụt Nhiên Đăng không thọ ký đâu:
Sau này người sẽ thành mau,
Thích Ca họ Phật hiệu là Mâu Ni

Pháp sở đắc chính vì không có
Gọi tên là Chánh Giác Như Lai
Cho nên trong cõi trần ai
Bụt Nhiên Đăng mới nói hoài – ta nghe

Vì sao thế? Tu Bồ Đề hỏi
Như Lai còn có nghĩa gì không?
Chân như các Pháp – mật tông
Thế Tôn truyền lại: có – không, khác gì?

Nếu có người thăm thì to, nhỏ
Rằng Như Lai còn đó – pháp kia
Đắc rồi Chánh Giác – đêm khuya

Thật ra kẻ ấy chưa lìa lấm mê
Thật chẳng có Pháp Bồ Đề – đắc
Tên gọi là Chánh Giác phục tâm
Có – không đều gọi mê lấm
Nên không sở đắc: thật nhâm chẳng sai

Cho nên Phật – Như Lai từng nói:
Các Pháp kia – Pháp Phật muôn đời
Cái mà ta gọi Pháp, thời...
...Thật ra chẳng phải Pháp – lời Thế Tôn

Nên ta gọi Pháp môn tu chứng
Ví dụ như thân lớn của người
Tu Bồ Đề – vội tiếp lời:
Cái Như Lai gọi thân người lớn, cao

Chẳng phải thật thân người cao lớn
Tu Bồ Đề nắm vững ý ta
Bồ Tát cũng thế – thật ra...
...Nghĩ rằng ta độ ta bà chúng sanh

Thì vị ấy chưa thành Bồ Tát
Vì sao? vì chưa đạt Pháp không
Pháp riêng vô ngã chứa thông
Cho nên Bồ Tát cũng đồng chúng sanh

Nên Phật nói Pháp không có ngã...
Ngã, nhân cùng thọ giả, chúng sanh
Hợp – tan, tan – hợp mong manh
Giả danh tên gọi – tranh giành làm chi?

Tu Bồ Đề – một khi Bồ Tát
Nghĩ rằng ta phải đạt nguyện này:

“Trang nghiêm đất Phật” trong, ngoài
Thì người đó sẽ gặp hoài chương duyên

Chớ nên nghĩ “trang nghiêm đất Phật”
Bồ Tát còn tùy lúc độ đời...
Còn là sinh chúng rong chơi
Chưa là Bồ Tát giữa đời trầm luân

Vì sao? Cái Như Lai thường gọi:
“Trang nghiêm đất Phật” vốn chẳng phải là...
...Trang nghiêm cõi Phật... Di Đà,
Cho nên Ngài mới gọi là trang nghiêm

Tu Bồ Đề – nơi miền sinh, tử
Bồ Tát nào thông lý vô thường
Vô ngã, vô pháp... đều nương...
Thì Như Lai nói: đứng đờng, nên đi

Đấy chính thật là chân Bồ Tát
Không chấp vào nơi các Pháp kia
Ngã, nhân, thọ giả... chưa lìa
Thì chưa rời chốn hợp, chia mỗi ngày

Tu Bồ Đề – Như Lai bèn hỏi:
Thầy nghĩ sao, ta có mắt không?
Bồ Đề thưa với Thế Tôn:
Như Lai có mắt thịt trong cõi người

Phật lại hỏi mắt trời thấy rõ
Ta có không chẳng bỏ công tu?
Thiên Đàng hay chốn ngục tù
Mắt trời đạt đến nơi – dù... chương duyên!

Bạch Thế Tôn – nơi miền Thiên giới
Mắt trời là thành quả chuyên tu
Thập thiện, tứ đế... mặc dù...
Mắt trời trông rõ mây mù nhân gian

Thầy nghĩ sao? ta đang hiện có
Mắt tuệ không? còn đó trong đời...
Như Lai cũng chẳng khác người
Thân tâm thanh tịnh, sáng ngời, sạch trong...

Thưa Thế Tôn con tin người có
Mắt tuệ kia – tịnh nhãn tuyệt vời
Như Lai tuệ nhãn sáng ngời
Nhìn ai cũng thấy ba đời hiện ra

Thầy nghĩ sao? hiện ta có được
...Pháp nhãn không? phước báu dài lâu
Mắt pháp sáng tỏ nhiệm mầu
Chúng sinh soi rõ... nghiệp nào đã gieo

Thầy nghĩ sao Như Lai hiện có...
...Phật nhãn không? thông tỏ khác thường...
Mắt Phật soi rõ sáu đường
Luân hồi vạn nẻo vấn vương ái hà...

Thưa Phật – đúng, thật là hiếm có
Mắt Như Lai thấy rõ nguồn căn
Chúng sinh mê muội trôi lăn...
Hằng hà sa số vì trần kiếp xưa

Thầy nghĩ sao? sông Hằng nhiều cát
Như Lai nhìn có khác người không?
Thưa: Ngài cũng gọi cát sông

Khác nào đại chúng từ trong ra ngoài
Tu Bồ Đề lắng tai cho rõ
Nếu cát kia trong mỗi lòng sông
Nhiều bằng số lượng sông Hằng
Phật trong thế giới, số bằng vậy không?

Bạch Thế Tôn – con mong có được...
Chúng sanh luôn tạo phước cho nhau
Như Lai còn đó, rất nhiều...
Cho người đánh lễ Phật – tiêu ách nần

Trong thế giới đủ đầy các loại:
Noãn, thai cùng thấp, hóa chúng sanh...
Tâm lý các giống hữu tình
Muôn hình, muôn vẻ phát sinh đủ loài...

Tâm ý nào Như Lai cũng biết
Tại sao? vì cần thiết độ sinh
Cái Như Lai gọi ý tình
Không phải tâm ý – còn tìm nơi nao?

Cho nên mới gọi là tâm ý
Tu Bồ Đề – nên nghĩ vậy chăng?
Vì sao? cố chấp cho rằng:
Chúng sanh các loại ví bằng... hằng sa

Tu Bồ Đề nghe ta giải thích:
Tâm qua rồi nắm bắt được đâu?!
Tâm hiện tại sẽ qua mau...
Tâm vị lai cũng làm sao giữ bền?

Nếu như có người đem châu báu
Nhiều vô cùng, chất cả tam thiên...

...Đại Thiên thế giới, mọi miền...
Cho người, bố thí... tạo duyên cùng người

Tu Bồ Đề – trả lời cho đúng
Người hiền kia phước đức nhiều chăng?
Bố thí tài sản của mình...
...Cho người no ấm, phước sinh rất nhiều...

Bạch Thế Tôn mọi điều Ngài giảng
Con hiểu rồi, nhân quả liền nhau
Thí tài phước báu dài lâu...
Nếu như bố thí không cầu lợi danh

Tu Bồ Đề – phước sanh nhiều, ít
Cũng chính vì không thực trong đời
Nếu như phước báu sinh lời...
Thì ta không nói một thời pháp hay

Tu Bồ Đề – Như Lai hiện có...
Sắc thân này đầy đủ lắm không?
Chúng sinh nhận diện, ngắm trông...
Bên ngoài hư ảnh, sắc thân đủ đầy

Bạch Thế Tôn – không đâu, chẳng phải
Cái mà người mãi gọi sắc thân...
Thật ra không phải tướng phần...
...Sắc thân đầy đủ – nên cần nhớ ghi

Ấy mới gọi sắc thân đầy đủ
Không chấp vào tướng chủ bên ngoài
Bởi là duyên hợp mà thôi
Cho nên Phật mới giảng: đời hợp, tan

Tu Bồ Đề ngỡ ngàng – nghe hỏi:
Thầy nghĩ sao? có thể nào không
Như Lai – nhận diện, ngắm trông...
...Bên ngoài tướng mạo, sinh lòng kính yêu?

Thưa Thế Tôn – mọi điều người hỏi
Không thể nào nhận diện Như Lai
Tướng mạo đầy đủ lắm thay...
Thật không phải tướng bởi hay mất dần...

Nên mới gọi tướng phần đầy đủ
Hợp duyên thôi, kiến thủ làm chi
Đừng đem cố chấp, thị phi
Vướng vào... khó gỡ! còn nghi ngại gì?

Tu Bồ Đề – thường khi chớ nói
Rằng Như Lai sẽ thuyết pháp kia
Ý niệm về Pháp chưa lia...
Nghĩ rằng ta có Pháp kia giảng hoài

Vì sao? nếu có người còn nghi
Rằng Thế Tôn có Pháp giảng hay
Tức là phỉ báng Như Lai
Là... không hiểu được lời Ngài nói ra

Tu Bồ Đề – nếu ta thuyết pháp
Tức là không có Pháp thuyết ra
Nên gọi thuyết pháp đó mà...
Các người nên hiểu lời ta rõ ràng

Tu Bồ Đề vội vàng thưa hỏi:
Bạch Thế Tôn trong cõi trần gian...
...Đời sau nghe Pháp muện màng...

Phát lòng tin tưởng... vô vàn chúng sanh??
Tu Bồ Đề – thông minh – phải hiểu
Chúng sanh kia – không phải chúng sanh
Chỉ là hợp tướng mong manh
Không sinh, không diệt cũng đành thế thôi!

Vì sao thế? nghe rồi – ghi nhớ...
...Cái Như Lai gọi không phải chúng sanh
Thật ra ngũ uẩn hợp thành...
Đó mới thật sự chúng sanh trong đời

Bạch Thế Tôn – Tu Bồ Đề nói:
Pháp vô thượng Chánh Giác của người
Đắc rồi – hi hữu trong đời...
Gọi vô sở đắc, đúng thời hay sai?

Đúng là thế – Như Lai xác nhận
Tu Bồ Đề ơi – chớ lẫn lộn nghe
Vô thượng chánh giác của ta
Pháp vô sở đắc... vốn là hư không!

Nên mới gọi như ông thường nghĩ
Tâm Bồ Đề nguyên thủy không hư
Vô thượng chánh giác thường khi
Như Lai có được cũng vì... nhất tâm

Tu Bồ Đề – Pháp luôn bình đẳng
Không cao hơn cũng chẳng thấp hơn
Chánh đẳng chánh giác vuông tròn
Pháp môn vô thượng bảo toàn, truyền lưu...

Nên tu học pháp lành Phật giảng
Theo tinh thần vô ngã, vô nhân...

...Vô thọ giả, vô chúng sanh
Thì luôn đạt đến quả lành đã gieo

Tu Bồ Đề – vâng theo lời dạy:
Thiện Pháp kia, tên gọi mà thôi
Như Lai nói chẳng sai lời
Chẳng phải thiện pháp do đời đặt tên

Nên mới gọi là chân thiện pháp
Tu Bồ Đề – nếu có người gom...
...Bảy thứ châu báu, hàng trăm...
...Đống to như núi chất chồng ngất cao

Như núi chúa Tu Di với vợ
Giữa tam thiên thế giới muôn trùng
Để mà bố thí vô cùng...
Cho muôn người được ấm lòng thanh thoi

Thì công đức của người ấy được
Cũng rộng, to như thể sông sâu
Nếu như có kẻ tìm cầu
“Kim Cương năng đoạn” đem trâu miệt mài...

Đọc, tụng, giảng cho người khác hiểu
Công đức kia không sánh được đâu
Trăm, ngàn, vạn, ước mong cầu...
Của người tài thí chẳng sao sánh bằng

Dù người ấy chỉ hành trì được
Chỉ bốn câu trong kệ mà thôi
Kinh văn Phật đã giảng rồi...
Phước đức vô lượng cho người trì kinh

Không đo được thính không rộng lớn
Chẳng thể dùng ví dụ nào hay...
...Toán học diễn nói phô bày...
...Công đức thù thắng của người diễn kinh

Đừng nên – chớ tự mình tuyên bố
Rằng Như Lai có độ chúng sanh
Tại sao? ông chớ nghĩ rằng:
Như Lai sẽ độ chúng sanh vô vàn

Sự thật là muôn ngàn sinh chúng
Chẳng có ai được gọi chúng sinh
Như Lai cũng chẳng độ sanh
Nếu như bảo: có, thì đành vương vô...

...Khái niệm ngã, nhân, chúng sanh, thọ giả
Tu Bồ Đề – “có ngã” vốn không...
Không phải “có ngã” đừng mong...
Kẻ phàm phu tưởng nghĩ lầm mà thôi!

Tu Bồ Đề – nghe rồi ghi nhớ
Kẻ phàm phu chẳng phải phàm phu
Như Lai gọi thế, mặc dù...
Chính danh họ đúng phàm phu trong đời

Tu Bồ Đề – nghĩ sao? ta hỏi
Có nên không – quán tưởng Như Lai
Ba mươi hai tướng bên ngoài
Trang nghiêm hoàn hảo chẳng ai sánh bằng

Vâng – đúng thế, phải chăng – thưa Phật...
Quán Như Lai, sắc vóc hình hài
Ba mươi hai tướng... Như Lai

Tám mươi vẻ đẹp bên ngoài trội hơn
Nếu nói thế Chuyển Luân Vương nào khác
Bởi tướng Thánh Vương chẳng kém Như Lai
Vậ ra nơi chốn Liên Đài...
Chuyển Luân Vương ngự – Như Lai khác nào?

Tu Bồ Đề – trí cao liền hiểu
Bạch Thế Tôn con nắm ý rồi
Không nên dùng tướng bên ngoài
Để mà quán tưởng Như Lai trong đời

Thế Tôn mỉm nụ cười ưng ý
Vì chúng sanh hiểu kỹ lời người
Thế Tôn nói kệ lòng vui
Tu Bồ Đề – lắng nghe lời của ta:

Nếu như muốn tìm ta qua hình sắc
Nếu như muốn cầu ta qua âm thanh
Thì người ấy đang đi vào tà đạo
Không thể nào thấy được Như Lai

Tu Bồ Đề – trần ai lắm nẻo
Chớ nghĩ rằng ta đạt pháp cao
Vô thượng chánh giác nhiệm mầu
Mà không cần tới tướng nào hiện ra

Đừng nghĩ thế khi ta chưa diệt
Chớ cho rằng khi đã phát tâm
Vô thượng chánh giác – diệu tâm
Thì coi các pháp diệt mầm, hư vô...

Đừng nghĩ thế – điên rồ – sai lệch
Kẻ phát tâm chánh giác cho rằng:

Hư vô, đoạn diệt, trôi lăn...
Các pháp là thế, phải chăng luân hồi?

Tu Bồ Đề – nghe lời ta giảng
Bồ Tát nào thanh thản hành trì
Bảy thứ châu báu một khi...
Chất đầy thế giới – từ bi giúp người

Số châu báu ngắt trời như thế
Sánh nhiều bằng số cát sông Hằng
Mà đem bố thí, đãi đàng...
Cho bao nhiêu kẻ khó khăn trong đời

Công đức ấy vẫn không bằng được...
...Công đức của người nghe Phật giảng Kinh
Hiểu, nghe, hoan hỉ, chân tình...
Các Pháp vô ngã – niềm tin sáng ngời

Vì sao? Tu Bồ Đề – nghe kỹ
Bồ Tát kia không chỉ tạo duyên
Không cần gom góp phước điền
Hành trì miên mật độ duyên cho người

Thưa Thế Tôn – vì đời bố thí,
Không cần gom phước đức là sao?
Bồ Tát tạo phước biết bao...
Mà không hề vướng mắc vào niệm kia...

Ta bố thí là chia công đức...
...Với người cho, người nhận như nhau
Ý niệm phước đức không cầu...
Nên Như Lai nói hàng đầu phước kia

Tu Bồ Đề – nếu như có kẻ...
Bảo Như Lai có đến, có đi...
...Ngồi, nằm... kẻ ấy thị phi
Không sao hiểu được điều chi giảng rồi

Tại sao thế? trong đời có được...
Như Lai là không tới từ đâu
Cũng không đi đến nơi nào...
Cho nên mới gọi nhiệm mầu Như Lai

Nếu như có con trai hiếu thảo,
Gái nhà lành cùng bảo ban nhau
Tam thiên thế giới... ngàn sao...
Nghien ra tro bụi như nhau, ít nhiều?

Bạch Thế Tôn – rất nhiều – vô số
Vì sao? vì bụi nhỏ... không hư
Bụi nhỏ có thật, nếu như...
Phật không bảo chúng có từ bụi kia

Cái Phật gọi tên là bụi nhỏ
Vốn không là bụi nhỏ, cho nên...
...Bụi nhỏ mới thực là tên
Như Lai vẫn gọi chúng lên hằng ngày

Thưa Thế Tôn – Như Lai thường nói
Thế giới Tam Thiên Đại Thiên cũng chẳng phải là
Tam Thiên thế giới ngân hà...
Cho nên mới gọi chúng là Tam Thiên...

Vì sao? nếu thế giới mà có thật
Chúng chỉ là hợp tướng mà thôi
Giả – danh tên gọi trong đời

Thực ra chẳng phải là nơi trường tồn
Nên Phật mới mật ngôn để lại
Ngôn ngữ dùng giả tướng thế gian
Thực chất không có – mặc dù...
Vướng mắc vào đó – phàm phu cõi trần!

Tu Bồ Đề – người gần bên Phật
Nếu bảo rằng Phật nói Pháp kia...
...Ngã kiến, nhân kiến phân chia...
...Chúng sanh kiến, thọ giả kiến... chưa lìa nhân gian

Người ấy sẽ muôn ngàn xa cách
Không hiểu điều minh bạch Như Lai...
Ý người chưa rõ được ngay
Khác nào giữa chốn đêm dài chữa ra

Thưa Thế Tôn thật là đáng tiếc
Bởi vì sao? nhân, ngã phân minh...
Chúng sanh, thọ giả..., đĩnh ninh
Tất cả... không thật, riêng mình biết thôi

Cho nên mới gọi là ngã kiến,
Nhân kiến, chúng sanh kiến, thọ giả kiến
Chỉ là hợp tướng nhất thời,
Như Lai mới dạy xa rời... chấp nê

Tâm vô thượng Bồ Đề Chánh Giác
Kẻ phát tâm nên biết điều này
Phải biết, phải thấy từng ngày
Tất cả mọi Pháp... Như Lai nói rồi

Phải tin hiểu theo lời Phật nói
Các pháp kia giả tướng mà thôi

Vướng chi khái niệm... xa rời...
...Diệu tâm còn đó – là nơi trở về

Như Lai nói cái gọi là khái niệm...
...Về Pháp kia, không phải thật đâu
Cho nên mới gọi Pháp mầu
Khái niệm về Pháp mượn màu thế gian

Tu Bồ Đề – trong hàng đệ tử
Nếu có người đem bảy thứ châu...
Số lượng nhiều – kể hàng đầu
Chứa đầy thế giới, chất cao ngút ngàn

Để bố thí người đang nghèo khổ
Phước đức nhiều không chỗ đong, đo
Vẫn không bằng kẻ ban cho...
Thọ trì, đọc tụng, giảng dò từng câu...

...Cho người hiểu – mặc dầu kẻ ấy
Chưa từng nghe hoặc thấy Thế Tôn
Giảng kinh thuyết kệ vô ngôn...
Bốn câu ngắn ngủi vẫn hơn thí tài

Giải thuyết theo tinh thần vô úy
Không kẹt vào giả tướng mong manh
Như như – tĩnh lặng – viên thành
Tâm không động chuyển, tiến nhanh đến bờ

Bởi vì các pháp hữu vi
Khác nào mộng, huyễn, bào, hư ảnh nhòe...
Như sương sớm, như chớp lờ...
Quán đời như thế – thấy, nghe... vững lòng

Sau khi nghe Phật nói Kinh Kim Cương năng đoạn, Thượng tọa Tu Bồ Đề và các vị khát sĩ nữ, nam... Ưu Bà Tắc, Ưu Bà Di và tất cả các giới Trời, Người, A tu la... đều rất hoan hỷ, tin tưởng tiếp nhận để thực hành...

Nguyện đem công đức này

Hương về khắp tất cả

Đệ tử và chúng sinh

Đều trọn thành Phật đạo

VÂN HÀ

(TTHA)